

מ"ת 14733/10/15 - מדינת ישראל נגד ד א

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

28 אוקטובר 2015

מ"ת 14733-10-15 מדינת ישראל נ'

א(עציר)

תפ 14709-10-15

בפני כב' השופטת נעה תבור

מדינת ישראל

המבקשת

נגד

ד א (עציר)

המשיבים

נ ו כ ח י מ :

עו"ד אביב בר-אור

ב"כ המבקשת

עו"ד צבי ואתורי

ב"כ המשיב :

המשיב הובא ע"י השב"ס מבי"ח "אברבנאל"

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הצדדים מסכימים בדבר קיומן של ראיות ל כאורה לחלק העובדתי המפורט בכתב האישום.

הצדדים מסכימים לגבי הפסקת ההליכים. הסנגור מבקש להורות על זיכוי בהתאם להלכת וחנן הידועה. המאשימה מבקשת להפסיק את ההליכים ולשמור את שאלת הזיכוי או הרשעה למקרה שבו ההליכים יחודשו.

את דעתי בעניין השפעתה של הלכת וחנן על הליך המעצר הבעתי במסגרת מ"ת 27580-03-15. באותו עניין קבעתי, כי בהתקיים תנאים מסוימים, ניתן להורות על זיכוי של נאשם כבר בהליך המעצר. בין היתר מדובר במי שלא קיימת מחלוקת כי ביצע את המעשים וכאשר אין מחלוקת בדבר האמור בחוה"ד הפסיכיאטרית, עמדה זו מבוססת בעיקר על חוסר הסימטריה בין הנאשם לבין המאשימה, שכן מרגע ההליכים מופסקים, עובר הכוח לחידושם למאשימה בלבד. יחד עם אפשרות החידוש, אפשרות הזיכוי, מובן כי במידה והמאשימה לא תחדש הליכים, לא יכול הנאשם ליהנות מהגנת אי

עמוד 1

השפיות והזיכוי העומד לצדה. סברתי כי זיכוי של הנאשם במקרים אלו מחוייב עפ"י העקרונות של מוסר ומשפט עליהם דיבר ביהמ"ש בהלכת וחנן.

כפי שקורה מעת לעת, דאז לא התקבלה בביהמ"ש המחוזי בערעור פלילי 20663-04-15 קבע ביהמ"ש המחוזי הנכבד, כי מקום שאדם אינו כשיר לעמוד לדין מהותית ודיונית, לא ניתן לברר את האשמה ולא ניתן להורות על זיכוי אלא יש להפסיק את ההליכים ולהסתפק בכך בלבד. ביהמ"ש המחוזי כמובן מנחה את בימ"ש זה. ההחלטה שהוצגה לעיוני של כב' השופטת בוסתן במ"ת 23831-09-15 אינה מתמודדת עם שאלת הזיכוי ונקודת המוצא בהחלטה זו היא זיכוי. אפשר שבאותו עניין הייתה הסכמה בין הצדדים. הדברים שונים כאשר הסכמה כזו לא קיימת.

נותרה אם כן לבירור שאלת משך האשפוז ומשכו. מחווה"ד הפסיכיאטרית בעניינו של המשיב עולה מסוכנות רבה הנשקפת מהמשיב. המסוכנות מתייחסת לסובבים את המשיב ועולה גם מעובדות כתב האישום וגם מהתנהגותו של המשיב בעת האשפוז וההסתכלות בעניינו. מצבו שלה משיב מחייב אשפוז. אשר למשך האשפוז המרבי - בעניין זה דעות שונות בבתי המשפט המחוזיים. מקובלת עליי באופן עקרוני עמדת הסנגוריה, כי לביהמ"ש שיקול דעת בשאלת משך האשפוז המרבי. השאלה היא מתי יעשה שימוש בשיקול דעת זה. גם בתי המשפט המחוזיים אשר קצבו משך אשפוז קצר ממשך המאסר, התייחסו לחוסר הלימה בין עונשי מאסר ממושכים לבין המעשים והנסיבות בכתב האישום שהונח בפניהם. במקרה שבפניי לא קיים חוסר הלימה שכזה. לא קיימות נסיבות המצדיקות סטייה מתקופת המאסר הקבועה לצד העבירה. יש לשוב ולהזכיר, כי צו אשפוז שונה מעונש במהות ובתכלית.

במסגרת סמכויותי על פי סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב - 1982 ועל פי סעיף 15 (א) לחוק לטיפול בחולי נפש תשנ"א - 1991, נוכח חוות הדעת הפסיכיאטרית, אשר עולה ממנה כי המשיב אינו כשיר כיום לעמוד לדין, וכן לנוכח עמדת הצדדים, אני מורה כדלקמן:

1. ההליכים בתיק העיקרי נגד הנאשם יופסקו;
2. הנאשם יאושפז במקום עליו יורה הפסיכיאטר המחוזי, לאחר שנמצא כי קיימת מסוכנות ומצבו מצריך אשפוז;
3. תקופת האשפוז המירבית היא על פי סעיף 380 לחוק העונשין, מדובר בפרק זמן מירבי של 3 שנים.
4. הפסיכיאטר המחוזי מתבקש להודיע לסניגוריה הציבורית ולעו"ד מיטל סטי ממפלג תביעות ת"א, על מועד הבאת הנאשם בפני הועדה הפסיכיאטרית.

המזכירות תשלח עותק החלטה זו לפסיכיאטר המחוזי ולסניגוריה הציבורית. תשומת הלב מופנית לכך שהמשיב מבקש להיות מיוצג על ידי עורך דין בהליכים בפני הועדה על פי חוק הטיפול בחולי נפש.

ניתנה והודעה היום ט"ו חשוון תשע"ו, 28/10/2015 במעמד הנוכחים.

נעה תבור, שופטת